

Alica v reťaziach

Lina Franková

COO
BOO

Alica v reťaziach

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Lina Franková

Alica v reťaziach – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Alica
v reťaziach

Alica v reťaziach

Lina Franková

COO
BOO

Text © Lina Franková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4882-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4896-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4897-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4895-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Teodorovi...

Dúfam, že nikdy nebudeš mať pocit, že sa musíš skrývať za maskou. Si úžasný presne taký, aký si.

„We're All Mad Here!“

Alice's Adventures in Wonderland

Ľrológ

Boli to obyčajní chlapci.

Obyčajní chlapci...

Išlo o jedinú súvislú myšlienku, ktorú si Mirón v tú chladivú jarnú noc dokázal udržať v zásadnom momente, keď sa ocitol uprostred chaosu. Chaos bol ako zákon, jeho vznik bol nevyhnutný. Vznikol zakaždým, keď sa strhla bitka. Netušil, čo presne znamená nepokoj, ktorý sa mu usadil v hrudníku a pripomínal stále bzučiaci roj včiel, ale mal ho v sebe odnepamäti. A mal ho v sebe až príliš veľa. Práve teraz však nevedel, či ho náhodou neznepokojuje fakt, ako urputne sa snažia *nebyť* individuálni, pretože kým si pocit predierajúci sa cez jeho rozbúrené, adrenalinom rozkolísané vnútro zanalyzoval, z neprehľadného zmätku sa vynoril rozzúrený dlháň a vyštartoval priamo na neho. Chlapec sa naňho rútil ako tank, očividne sa spoliehal iba na silu vlastnej váhy. Lenže Mirón ho bleskurýchlo kopol do žalúdka. Síce ho neodhodil, ale zabránil mu dostať sa do jeho osobnej zóny. Keď sa dlháň s prekvapeným a bolestným

záupením prehol, doslova ho preskočil. Vyleštenými topánkami sa mu v skoku odrazil od miesta medzi lopatkami, kovové podrážky sa v tme prízračne zaleskli, a keď dopadol do trávy, okamžite sa pustil do ďalšieho chlapca, ktorý sa pred ním objavil. Ten už bol priemerne vysoký, približne ako Mirón. No ani zďaleka nebol natoľko obratný.

Ruky mu pracovali takmer automaticky. Ich neomylnosť, údernosť a zároveň až baletná ľahkosť sa načisto vymykali rozorvanej mysli ukrytej v tele, na ktoré sa mohol dokonale spoľahnúť. Vrtko odrážal mladíkove zovreté päste. Ak sa domnieval, že mu skrátka zmaľuje tvár, bol načisto vedľa. Hoci mu Mirón nemohol uprieť rýchlosť, jeho päste sa mu sotva priblížili k tvári. Každý úder zablokoval a ruku mu odrazil.

Vo vzduchu začínal cítiť pach krvi z rozbitých úst a zlomených nosov. V tme sa blyšťali kovové *zajačie uši*...

Mirón stratil trpezlivosť a uštedril mu úder otvorenou dlaňou medzi oči, lenže neomráčil ho.

Podivné bolo to, že Doriani nemali ani len masky, a priam neuveriteľné, že sa nejako pomenovali, že tam hore na povrchu vôbec fungovali.

Kovové zajačie masky s pozlátenými vetvičkami vavrínu pretkanými cez uši, so zlostnými, znetvorene pôsobiacimi nepravidelnými otvormi na oči, striebornými fúzikmi, cvočkami, napevno pripevnenými cvikrami... to všetko oproti tým *obyčajným chalanom* pôsobilo na chlapcoch od Alíc monštruózne.

Lenže Doriani už prestávali byť len mladíkmi, ktorí podrývali ich autoritu, pričom sa postupne zbavovali strachu, ktorým páchli zakaždým, keď sa predsa len odvážili provokovať. A vytrácal sa nielen strach, ale aj určitý rešpekt, ktorý viacerí z nich nedokázali celkom vymazať zo svojich pohľadov, keď sa

s chlapcami od Alic dostali do stretu. Čosi sa menilo. Isteže, súčasná realita bola nastavená tak, že doslova každá výrazná odlišnosť vyvolávala vlnu nevôle od väčšiny. A oni, odetí vo svojich maskách a všetkom ostatnom, predstavovali samozvaný vrchol inakosti. Napriek tomu bolo zvláštne, že Dorianov bolo čoraz viac a viac, ako na revanš strácali plachosť a vyvolávali otvorené konflikty.

Ako práve dnes v noci v parku, pomyslel si Mirón a s takmer tanečným obratom si chlapca, s ktorým sa práve bil, prehodil cez plece.

Všade vôkol neho robili mládenci v zajačích maskách to isté. Doriani ako obvykle nemali šancu. Temné aristokratické kabáty ostro kontrastovali s riflami a bundami. Chlapci od Alic boli hrdí, že už na pohľad je jasné, kto je tu viac.

Keď dostali provokačný odkaz od kuriéra, rozhodne neočakávali, že v parku na lavičkách nájdu také množstvo posedávajúcich a sprostoto sa im pochechtávajúcích Dorianov.

Chlapci v čiernom boli, naopak, absolútne potichu. Bez jediného slova pred nimi zastali, ruky mierne natiahnuté od tela (perfektný výcvik trval mladým, pružným telám sotva rok a na konci im neúmerne zvýšil sebavedomie). V tmavej noci sa skveli ostré zajačie uši ovenčené víťaznými vavrínmi, ich oči, studené a nehybné, vyvolávali strach a pod zajačími pyskami, dokonale prepracovanými a zlovestnými, sa črtali len vážne, nič nehovoriace ústa. Nikdy s nimi nediskutovali.

Nikdy!

Aj keď vedeli, že nemota spôsobuje akurát tak neznesiteľné a nikdy neutíchajúce vrenie ich krvi.

Alica mala pravdu, preletelo roztržitému Mirónovi hlavou, keď zboku komusi laktom udel do sánky a rozbehol sa vpred,

tvrdó útočiac na náhodne vybranú obeť. Vyzeralo to, akoby začínali ťažiť z neoficiálnej podpory dospelých.

Bitka, ku ktorej došlo v parku, kde na provokujúcich Dorianov natrafili, bola síce z oboch strán podporená značnou početnosťou bitkárov, no napočudovanie nijako extra hlučná. Decimovali ich bez slov, osobu za osobou, a nikto si neuvedomil, že hneď za stromami sa nachádza budova Nočnej knižnice.

Až kým noc nepreťal vysoký dievčenský výkrik:

„ALICE sú spáť!“

Nič nevie upútať pozornosť spoľahlivejšie ako prenikavo tenký vreskot.

Mirón chlapca pred sebou nešportovo kopol do rozkroku, aby získal čas na pootočenie sa za hlasom.

Rovno pod nočnou lampou stála tínedžerka, knihy popadané pri nohách, a hystericky jačala na celé okolie:

„Alice! Alice! Alice sú spáť!“

Mirónovi sa rozbúšilo srdce, hoci pri všetkej námahe a vypätí ani netušil, že môže tlčť ešte rýchlejšie. Zasiahol ho nový príval adrenalínu. Prelial sa cez neho ako svieža, príjemne úzkostlivá vlna.

Nikto si nemohol dovoliť prestať sa brániť či útočiť, na to už boj príliš eskaloval, ale Mirón aj ostatní predsa len zachytili zopár zdvihnutých rúk, ktoré boli odeté v čiernych rukaviaciach, prípadne mali rukávy stiahnuté kovovými manžetovými gombíkmi.

Ohlasovali ústup.

Dievča ďalej jačalo a oni sa jeden po druhom obracali a nečujne a rýchlo ako srnce utekali a mizli v najtemnejších zákutiach parku.

Nikdy nechceli, aby ľudia uverili, že existujú. Toto rozhodnutie sa im síce vypomstilo prehnanými výmyslami, ktoré sa o nich rozšírili, keď ich niekto náhodou zahliadol alebo sa hlúpo zavrtali do veľkého incidentu ako práve teraz. V dôsledku toho o nich kolovali reči – že sú nebezpeční a napádajú slušné deti, nevinných občanov, že rebelujú, hrajú sa na niečo, čím nie sú, že kazia morálku mladistvých... A potom slečinky, ako bola aj táto v ružovkastej mikine, jačali ako zmyslov zbavené! Ale komu na tom záležalo? Podstatné bolo, že sa im aj napriek snahe utajiť svoju existenciu všetko rúcalo ako domček z karát. No i tak... aj naďalej budú klamať, zahmlievať, tvrdiť, že takí ako oni nie sú... hoci tým prispievajú k všeobecnému zmätku. Chceli byť proste *slobodní*.

A naučili sa, že najviac na tomto svete znamená byť v stave permanentnej pripravenosti.

Naučili sa za svoju slobodu aj pobiť.

Kapitola 1

TERAZ

„... Pretože sú to násilnícke zvieratá...“

„... nie sú! Sú to iba báchorky, ktorými ma strašila už stará mama! Je to konštrukt spoločnosti, ktorá potrebuje ventil, preto sa prirodzene šíria reči, ktoré ti ten ventil poskytujú, aj keď iba nezmyselnou predstavou, že...“

„... sú odpudiví!“

„... vraj vyzerajú ako mýtické monštrá... ja neviem... žeby nejaký kostým?“

„... a údajne ich bolo nesmierne veľa!“

„... asi sa jej niečo zdalo. Prepína sa. Trávila predsa večer v Nočnej knižnici...“

„... nevyspatá...“

„... ale vraj hovorila, že...“

„... a prečo nikto nikdy nevidel ich dievčatá? O nich sa predsa tiež hovorí, že existujú...“

„... starajú sa o ne ako o kvetiny, dievčatá im predsa vládnu...“

„... všetky?! No vidíš, celé je to kravina! To by žiaden chlap nezniesol! A kde by ich asi tak schovávali?!“

Šepot a potlačovaný chichot, keď sa ďalej rozoberala nadvláda dievčat.

Zo všetkých strán sa školskou jedálňou šírili tiché reči, tlmený smiech aj pohoršené povzdychy, nikomu sa však v hlase nedala uprieť určitá dávka dychtivosti po informáciách.

Prešiel si rukou cez hustú gaštanovú šticu, aby mohol pod dlaňou nenápadne žmurknúť na Iris, ktorá sedela šikmo oproti nemu.

Iris, moja nádherná žena! – presne tak nad ňou Mirón, krásny sedemnásťročný mladík s hlbavými tmavomodrými očami, rád premýšľal. Zakaždým sa ho už len pri tejto krátkej, výstižnej myšlienke zmocnila horúca a stále príliš mäťuca a úzkostlivá túžba.

Iris mu nedala najavo, že si jeho žmurknutie všimla, hoci si bol istý, že jej neušlo. Síce bola od neho o rok staršia, ale to nebolo dôvodom utajovania ich vzťahu. Dôvod skrývať sa vlastne neexistoval, akoby zdanlivo neexistujúce veci a osoby boli jeho úchylnou záľubou. Tajomstvo bolo skrátka vzrušujúce, o tom predsa vedel svoje. Všetky ich spoločné tajomstvá tvorili vzájomné neviditeľné spojivo, ktoré ich lásku konštantne prehlbovalo.

Všetky hlavy pri ich stole sa skláňali k vyleštenej doske a sprisahanecky si šepkali, len ona zostala vystretá, vďaka čomu žiarila ako rozkvitnutá klívia. Navyše bola výrazná pre svoje ryšavé kučery. Rezervovane si do úst vložila vidličku a konečne na neho uprela zrak. Nerozlúštil jej odkaz. Bola koketná či znepokojená? Pravdupovediac, s ohnivými vlasmi, úzkymi modrými očami a vysokými lícnymi kosťami mu aj

v školskej uniforme pripadala skôr ako zhmotnená koketéria než študijný typ.

Dievčatá nosili sukne stiahnuté bordovým opaskom s veľkou mašľou a chlapci mali vo vestách zapravené vínové kravaty.

Miloval ju do zbláznenia! Mirón si bol vedomý svojej absolútnej odovzdanosti Iris, ale neostávalo mu iné, len sa s tým zmieriť. Prvé ženy sú výnimočné. Držia v rukách moc, o akej ani len netušia. Majú svojho chlapca pevne v hrsti, je ich neoficiálnym snúbencom, navždy! Minimálne si to myslia, tak ako si to myslel aj Mirón od noci, keď mu dovolila všetko, po čom jeho pubertálne srdce od prvého momentu pišťalo.

Hoci Iris nikdy nepôsobila, že by bez neho nedokázala žiť – votrela sa mu do podvedomia zdrvivá myšlienka, no vzápätí sa rozplynula v blaženosti, keď mu po lýtku prešla okrajom topánky. Odvrátil zrak, aby náhodou neočervenel.

„... povedala, že videla chlapcov od Alíc, že sa nemohla zmýliť! Moja sesternica ju pozná...“

Znova k nemu doľahol šepot šíriaci sa nad jedáľenským stolom.

„Nie, nie. Nemožné!“ oponovala krátkovlasá blondínka. „Alice neexistujú, je to len miestna historka. Rozumiete, každé mesto má svoju legendu a toto je tá naša. Ak by to bola pravda, dávno by o nich niekto zistil komplet všetko.“

Nikto predsa nemôže byť slobodný voľnomyšlienkar a nepútať pritom na seba pozornosť, horko si pomyslel Mirón.

Sledoval, ako sa nad obedmi všade vôkol neho utvorili rozvravené skupinky preberajúce horúcu novinku.

Jedáleň, ladená do sivých tónov, bola extrémne strohá. Kameň na stene – sivý! Tienidlá na lustroch – sivé! Chcelo sa mu

vracať. Nie fyzicky – vidličku otrávene zapichol do plátku mäsa –, chcelo sa mu vracať psychicky. Koniec koncov, k ušiam mu doliehali samé nepodložené vývratky, smiech sa mu v hlave menil na opíchie škrekly a ešte aj sinavosť, uprostred ktorej sedel, mu pripomínala natrávené, skazené jedlo!

Osprostené opice! Všetci do jedného! Mozgy vypláchnuté dobou, ktorá sa prezentovala ako éra dokonalosti!

Už desaťročia bol v kurze minimalizmus, čo však neznamenalo, že by boli ľudia prinútení zariaďovať školy, byty a kancelárie v jednotnom štýle. Nič sa predsa neprikazuje, všetko je dôsledok prirodzenej túžby po zaradení sa do lepšej spoločnosti. Nátlaky však prichádzali spod povrchu, to vedel a cítil každý – nieže sa odlišíš, inak neznesiem pohľady, ktoré na nás budú iné rodiny vrhať!

Kedysi, v počiatkoch, sa celý proces nazýval „Obnova spoločnosti“. Po dlhej depresii v podzemí sa ľudia nechali nainfikovať uniformnou dokonalosťou, ktorá mala zaručiť, že sa morálne už nikdy neklesne tak hlboko, aby sme sa opäť museli naučiť žiť v strachu z budúcnosti.

Existenčná úzkosť je príliš mocný pán nad osobnosťou, aby naučil ostatných myslieť kolektívne, teda bezpečne. Výsledkom okrem iného bolo aj to, že tento vysoko módný štýl sa proste *páčil všetkým!*

Problémom teda bolo, že súčasné nové „osvietenstvo“ prišlo po takmer storočí hroziacich, prebiehajúcich a skľučujúcich sa vyostrovaných konfliktov, nad ktorými viseli hrozby nepredstaviteľne desivých zbraní hromadného ničenia a ktoré celé generácie rodín prinútili žiť v každodennom stave podvedomej hrôzy. Každý deň prebiehal v opare napätia, krátiaceho sa dychu, tlčúceho srdca a umelých

úsmevov venovaných svojim deťom. Lenže potom nastal masívny nádych. Áno, ľudia sa konečne zhlboka, uvoľnene nadýchli. Svet sa vymanil z marazmu spôsobeného konfliktmi a vojnami, obrodil sa.

A preto si momentálne nikto nevedel predstaviť, že môže existovať niečo lepšie, miernejšie a priateľskejšie ako ovzdušie, ktoré práve dýchali.

„Alice sú skutočné!“ hnevľivo odsekol starší študent.

Mirón sa viditeľne strhol.

„Sú reálni. A pokúšajú sa opäť priviesť do sveta anarchiu a začínajú v našom meste! Zasievajú vzdor a rozklad. Presne tak sa to celé kedysi začalo. Anarchiou! Anarchiou ako v piatok pri Nočnej knižnici.“

S Iris si vymenili krátke, nič nehovoriace pohľady.

„Prečo by mali rozpútať anarchiu?“

„Pretože nás nenávidia!“

„... prečo by nás mali...“

„Lebo! Bodka! Sú to skrátka nevybúrené zlé deti, ktoré si neuvedomujú, že sa pohybujú po tenkom ľade!“

Konečne niečo naozaj chápeš. Nenávidíme vás! – pomyslel si Mirón a povolil si uzol na kravate. Iris ho kopla do členka a zamračila sa.

Netvár sa tak nervózne! – tentoraz k nemu vyslala zrozumiteľný odkaz.

Isteže vás nenávidíme! – ďalej sa venoval svojim myšlienkam a ignoroval ju.

Vosvete, kdesa podľa mnohých členov komunity Alíc obnovil stredoveký systém, v ktorom sa povolania prenášali z pokolenia na pokolenie, prebral sa ázijský systém dokonalej organizácie a celé národy sa premenili na čosi ako obrie svojpomocné

skupiny, aby sa čo najviac zabránilo sporom, dohadom a chaosu, zaručene muselo existovať zopár nenávistných jedincov, ktorých to celé absolútne nebavilo!

Tak napríklad všetci, čo sa ocitli na školách podobných Mirónovej, vedeli, že ich životom budú čísla. Ekonomiku smeli udržiavať, prepočítavať, riadiť a účtovať iba ľudia ako on, Iris... a ostatní, čo sa tu bezstarostne smejú, hašteria alebo si len porovnávajú fámy o incidente pri Nočnej knižnici.

„Nie, počkaj, toto mi fakt vysvetli. Prečo by k nám mali cítiť nenávisť? Sme predsa mierumilovní a v istom zmysle dokonalí, nie? Pracujeme na svojom osude, neubližujeme si a do ničoho iného sa nestaráme. Ako sa vraví, kde sa končí tvoja sloboda, začína sa moja,“ podotkla bledá bruneta.

Typická predstaviteľka svojej doby, v sekunde mal chuť zahrdúsiť ju ako sliepku: poslúcham, robím si svoje a považujem sa za perfektnú.

Ale Mirónovi bolo jasné, že nikto skutočne nevidí do komunity Alíc. Nikto nedisponoval s ničím viac ako s niekoľkými povrchnými domnienkami. Boli ako olejová škvrna perliaca sa na hladine priesračne čistého jazera. V prípade, že by ste netušili, kto a prečo si olej vôbec dovolil vyliť.

Mirón uvažoval nad skupinou asi šiestich ľudí od Alíc, ktorí sa vybrali do baru v ich obvyklom oblečení. Chlapci síce nemali masky, ale odlišovali sa dostatočne na to, aby ich vyhodili za nevhodné oblečenie. Vtedy pravdepodobne prvýkrát niekto zočil aj Malú Alicu. Z ich strany zbytočný risk, hlúpa provokácia, pre ktorú však Alicia ani brvou nepohla. V konečnom dôsledku vtedy aj tak nikto neuveril, že sú skutočne *od nich*. Lenže práve podobné excesy podnecovali lokálne mýty a udržiavali ich živé.

Avšak piatková noc...

„... vidím, že pochybuješ. Lenže ona vyhlásila, že mali na tvárach zajačie masky,“ ozval sa príliš nahlas jeden pehavý študent s nezdravou pletou, „a oblečení boli veľmi podobne ako tí, ktorých vtedy vyhodili...“

Prestaň si spájať súvislosti, ty jebákmi posiaty pako! – Mirón si zahryzol do spodnej pery.

„No ty si nám ale múdručký!“ nakoniec sa drsným hlasom ozvala samotná Iris a posmešne po ňom fľochla. „Tak pokračuj a šír poplašné správy, aby sme sa všetci triasli od strachu z fiktívneho bubáka, ktorý nám vnesie nepatričnú anarchiu do našich dôsledne naplánovaných dní! Šírenie poplachu o Aliaciach by malo byť trestné, ježiši!“

Na ich rozprplané obedy dosadol nervózny smiech. Aj Mirón sa pridala, podobanec zostal červený ako paprika.

Lenže Doriani to výberom miesta, na ktoré ich zámerne vylákali, skutočne prehnali. V poslednom čase sa zdalo, akoby ich chceli silou mocou všetkých raz a navždy vytiahnuť na svetlo sveta. Lenže oni netúžili po ničom z toho – po verejnosti, po *dôsledne naplánovaných dňoch*.

Túžili len byť... *sami sebou*.

Mirón sa prestal smiať, aj tak nebol veľmi presvedčivý, a s krčovitým úsmevom sa poobzeral po jedálni. Zachytil vážny pohľad jedného študenta. Mal modré vlasy, až šokujúco svietil. Poznal ho. Aj on bol tým, ktorí si vraveli „chlapci od Alic“. A naproti nemu sedela a tiež na neho hľadela jeho slečna. Malá Alica.

Potom sa k Mirónovmu stolu otočilo akési hnedovlasé dievča. V dlhočiznej záplave vln farby tmavej čokolády jej svietili zlaté

odlesky. Vidlička jej zastala na pol ceste k ústam. Mala veľké, hnedé a zvedavé oči. Poburujúco sa mračila, no jej pozornosť ju zrádzala. Aj napriek konzervatívnemu postoju, ktorý sa veľmi snažila prejaviť, dávali jej veľké a otázkami zaplnené oči nesúhlasnému výrazu na frak.

O tej nevedel nič. Nepoznal ju.

Ale nepáčilo sa mu, ako ho pozorovala. Akoby na ňom bolo čosi, čo ho prezrádza.

Rýchlo sa odvrátil. Rozhodol sa radšej nechať jedlo jedlom a vypariť sa do triedy.